

101

Het duurt jaren voor je wordt opgenomen in een familie. Misschien is dat net de opdracht van een fotograaf: jezelf doen vergeten. In 2006 maakte ik mijn eerste foto's in een Brussels politiebureau - gedurende twee jaar keerde er ik geregeld terug.

De eerste agenten die ik leerde kennen, gaven me een inkijk in hun job, in hun visie op de wet en de toepassing ervan. Die eerste maand hielden ze afstand, al was iedereen wel vriendelijk.

In de daaropvolgende jaren (van 2008 tot 2011) probeerde ik tijdens talrijke nachten te achterhalen wat er precies achter dat uniform schuilging. Achter het papierwerk, achter het woord 'autoriteit' dat iedereen zo afschrikt, achter de kogelvrije vesten en wanden.

Ik ontmoette verschillende mensen: jong, oud, man, vrouw, gepassioneerd, verveeld of betrokken, gemotiveerd of onthecht. We deelden momenten achterin een patrouillewagen, pratend over sterke verhalen, over burgers. We reden door de slapende steden. De politie is een buffer in noodsituaties, om de boel te ontmijnen. De politie, die roep je te hulp als je diep in de stront zit, wanneer er geen vrienden of familie zijn om je te helpen.

Ik raakte bevriend met de agenten, misschien omdat ik er altijd was. Zelfs tijdens een rustige nacht hing ik bij hen rond om de verveling te begrijpen. Ik wilde hun job voelen, vanuit elke invalshoek. Uiteindelijk zijn agenten de beste stadsgidsen. Ze kennen iedereen, elke straat, iedere beweging. Ik herinner me zinnen als: 'Oké, het is zaterdagavond, dus zal het daar branden', of: 'Volle maan? Gevaarlijke nacht'.

We passeerden langs boulevards, fastfoodzaken, ziekenhuizen, akelige straatjes en mooie huizen. De hele tijd hadden we contact met de groezelige onderbuik van de samenleving. En de feiten zijn triest: burgers staan voortdurend onder druk - door hun job, door familieproblemen, door verwachtingen. Verloren en alleen. Mentaal geknakt en opgebrand. Velen vluchten in alcohol of drugs, om overeind te blijven of hun eigen leven te vergeten. Net als iedereen proberen ze te overleven.

Deel uitmaken van een familie is de sleutel om te kunnen omgaan met noodsituaties. De politie is een hechte familie die helpt, luistert, alles deelt. Daaruit haalt ze de kracht om de confrontatie met de eenzaamheid aan te kunnen.

Wat is de realiteit achter dat zwaailicht voor wie geen politieman is en evenmin een verdachte?

Sébastien Van Mallegem

Bergen, 18 juni 2011.
Tijdens La Ducasse de Mons, een populair folklorefestival, wurmen honderden mensen zich tegelijk door de kleinste straatjes. In hun verouderde uniformen proberen de agenten het 'beest' in toom te houden.

BEELDVERHAAL

Molenbeek, 25 februari 2010.

Deze vrouw is net voordien opgepakt. De plaatsing van haar handen en de lege blik zeggen het allemaal: 'Doe jullie ding maar. Wat maakt het uit? Straks ben ik toch weer thuis'.

Nijvel, 13 mei 2010.

Onder invloed van drugs gaat een verdachte als een bezetene tekeer - schreeuwen, op de muren van de cel bonken, de deur verwensen.

Nijvel, 5 mei 2011.

De drie cellen op het politiebureau van Nijvel zaten vol. De agenten hadden geen andere keuze dan deze verdachten in één cel onder te brengen. De twee kenden elkaar niet.

BEELDVERHAAL

Ukkel, 13 maart 2008.

De vrouw heeft het helemaal gehad. Met de goede raad van de politieagenten en met de wet die in dit geval 'toch wel erg dom is'.

**Brussel-Noord,
7 april 2010.**
Een man met de angst in de ogen.

Nijvel, 13 mei 2010.
Een agent duwt een
verdachte opzij, nadat die
heeft geprobeerd hem in
het gezicht te spuwen.

Brussel-West, 25 februari 2010.
De politie kreeg een oproep binnen: een oude vrouw gaf geen teken van leven. Toen de agenten de woning binnenkwamen, vonden ze haar op de grond. Ze zei dat ze van haar stoel was gevallen en niet meer recht kon.